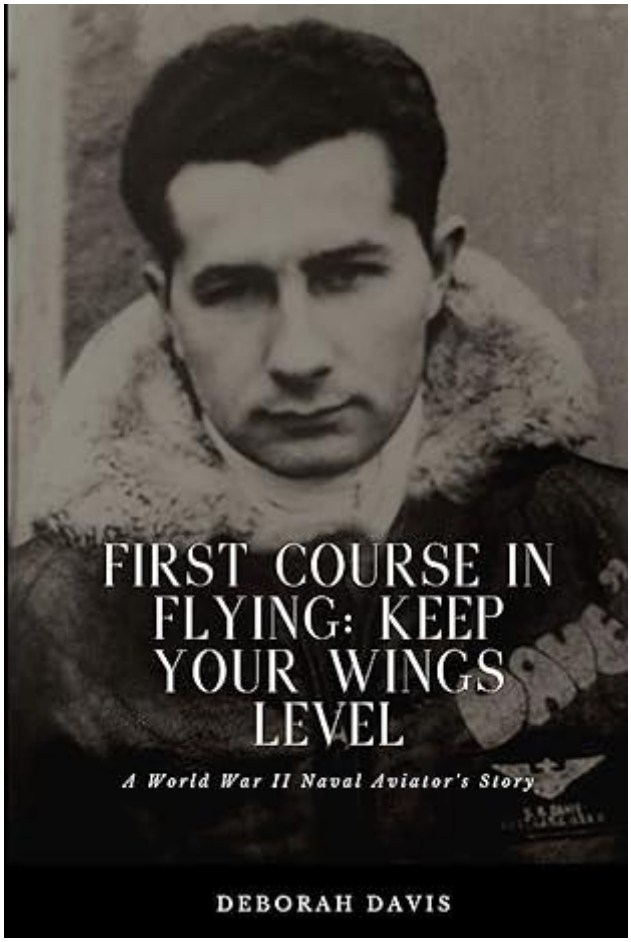
Dauntless # 5 nødlanding ved Prestøya, Helligvær, 4. oktober 1943 under Operasjon Leader..

Bilder viser flyveren på flyet som nødlandet ved Prestøya i sin Dauntless # 5. Det er hentet fra forsiden av boken som dattera skrev om sin far lt. Sunmer Davis.

Fra forordet til boken, maskinoversatt til norsk:

Løytnant (jg) Sumner Davis flyr gjennom et bustete hagl av antiluftskyts, og feier lavt i et masthead-dykk på målet sitt. Etter å ha sluppet sin 1000-punds bombe utenfor babord side av et fiendtlig lasteskip, pådrar han seg et lammende granattreff mot motoren. Davis og skytteren blir tvunget til å droppe flyet sitt i det iskalde arktiske farvannet utenfor kysten av Norge, og blir reddet av norske fiskere. Fluktveier til fastlandet og videre til nøytrale Sverige vurderes; Men uten tilgang til en større båt og med tyskerne nærmer seg, synes den dødelige risikoen for alle involverte å overskygge enhver sjanse for suksess. Tyske tropper ankommer snart i styrke, og flyverne blir tatt til krigsfanger. Flere år senere begynner en norsk flyger i Luftforsvaret en flere tiår lang korrespondanse med Davis og andre deltakere i den allierte offensiven, som kulminerer i et betydningsfullt gjensyn med sine medflyvere og hans redningsmenn i Bodø. Davis' erfaringer

som marineflyger og som fange i Det tredje riket og hans endelige revurdering av hans lenge begravde krigsminner er fanget gjennom dagbokoppføringer, militære opptegnelser, korrespondanse, nyheter og historiske beretninger, samt personlige fortellinger fra andre flyvere og medfanger.
Masthead-dykk: stup ned på høyde med mastertoppene.

En god del er sagt og skrevet om Dauntless nr. 19 som ble skutt ned av luftvernet i forbindelse med operasjon Leader og angrepet på sjøtrafikken ved Bodø, og som havarerte i Skagenleia. Den delen av operasjonen er godt dokumentert.

Adskillig mindre er kommet fram om Dauntlessflyet som måtte nødlande ved Prestøya i Helligvær. Under angrepet på «SS Rabat» som lå for ankers utenfor moloen i Bodø var det granatsplinter fra luftvernet som skadet motoren. Mannskapet satte kursen for hangarskipet i håp om å nå fram før motoren trakk sin siste slurk med bensin, men slik gikk det ikke. I stedet måtte de foreta ei kontrollert nødlanding på sjøen i nærheten av Prestøya, den sørligste bebodde øya i Helligvær. Nå ville skjebnen det slik at noen av mannfolkene på Prestøya var ute og fisket. Det var Odd, Haldor, Julius og Normann Karlsen. De så hva som skjedde og satte kursen mot havaristedet. Da de kom fram, hadde mannskapet som besto av flyveren lt. Sunmer Davis og skytteren Donald W. McCarley kommet seg på ei gummiflåte, og ble tatt ombord i båten til prestøykarene. Fly på vei ut til Ranger fløy lavt over dem, og havaristene fikk signalisert «Alt vel».

Harald Martinussen, Vetterøy, har fortalt at far hans som het Hans og onkelen som het Artur, begge med etternavn Martinussen så flyet gå ned. De tok Reksen, sjarken til Artur, og gikk sørover, men Odd Karlsen (Prestøy) og hans karer hadde kommet dem i forkjøpet. Hans og Arturs plan var å gå rett inn til fastlandet uten å stoppe i Helligvær og få flyverne over til Sverige.

De var klar over farene ved å ta dem i land der ute. På et par av øyene var det noen få nazisympatører som ikke var til å stole på og som kunne utgjøre en fare selv om folk visste hvem de var. Disse hadde blant annet ikke behøvd å gi fra seg private våpen og på det viset avslørt sitt ståsted. Flyverne var ifølge Hans svært skuffet da beslutningen om å overgi seg ble tatt. Amerikanerne fryktet også hva tyskerne kunne finne på av represalier dersom det kom for en dag at øyboerne hadde hjulpet dem og holde dem skjult over tid. De hadde heller ikke særlig håp om at det ville bli satt i gang en redningsoperasjon fra amerikansk side.

Amerikanerne ble holdt skjult i hønsehuset på Prestøya. Der lå de da tyskerne, som hadde fulgt med på nedskytningen, kom for å se om de kunne finne noe. Det sies at gamlemor på øya ikke var i det gjestmilde hjørnet da tyskerne kom i

land, og at det kunne ha bidratt til at de pussig nok trakk seg tilbake etter å ha kikket litt rundt og vært en tur innom brygga.

Etter et par dager meldte amerikanerne seg for tyskerne som kom og hentet dem og fraktet dem til Bodø. Etter diverse avhør ble de transportert til Tyskland hvor de ble satt i hver sin fangeleir. Dermed mistet de også kontakten med hverandre.

Det ble ikke tatt represalier ovenfor prestøyfolket fra tyskernes side. Tyskerne fikk tydeligvis svar på spørsmålene de hadde og slo seg til ro med det.

Etter krigen ble det opprettet kontakt mellom lt. Sunmer Davis og en flyver i Bodø. Jeg kan tenke meg at denne flyveren er Knut Støre, uten at jeg har spurt han. Konklusjon: Davis hadde overlevd fangenskapet.

Fra/om Donald W. McCarly hørte man ingen ting, og de som visste noe har trolig holdt det for seg selv..

Konklusjon: Han hadde trolig dødd i tysk fangenskap.

Konklusjonen viste seg å være feil.

På en link fant Arild Prestøy, mens vi snakket sammen i går, at Donald Welker McCarley levde i beste velgående fram til han døde i 1990, 79 år gammel.

Dermed var det mysteriet løst.